

Laan, hvor der ikke fandt en Rentenedsættelse Sted, men simpelthen en Oversførelse fra en Kreditor til en anden uden nogen virkelig Rentenedsættelse. Denne Indvending blev rejst af et æret Medlem her oppe og draget stærkt frem ved de Forhandlinger, der fandt Sted i Landstinget ved den sidste Forlængelse af Loven. Det vil nu ses af Lovforslagets Affattelse, at der i Folketinget er taget Hensyn til denne Ulempe og indsat Bestemmelser, der formentlig ville affkøre det Misbrug, som man saaledes kunde gøre af Loven.

Nu opstaar jo det Spørgsmaal, om jeg her vil tilraade eller fraraade at stemme for Lovforslaget. I saa Henseende skal jeg pege paa to Momenter. For det første er der det, at Folketinget sætter overordentlig Pris paa at faa en saadan Lov vedtagen, idet man mener, at der — i alt Fald muligvis — vil blive Anvendelse for Loven i Henhold til de ny Bestemmelser, der foreligge i Loven af 24de April forrige Aar angaaende Kreditforeningerne, idet der altsaa vil komme en Udvikling til Stede med Hensyn til Kreditforeningerne, som vil afføde ny Konverteringer, og da vil det altsaa — mente man i Folketinget — være ønskeligt, at Lovens Gyldighedsfrist forlængedes. Jeg gjorde i Folketinget opmærksomt paa, at der maaske var meget ringe Sandsynlighed for, at de Udviklinger af Kreditforeningsforholdene, som altsaa vare fremdragne, virkelig vilde komme til Stede, idet Pengemarkedet synes at gaa i Retning af Fordyrelse af Renten, og en saadan Fordyrelse vil jo sandsynligvis umuliggøre Udviklingen af Kreditforeningsvirksomheden i den Retning, som Loven af 24de April f. A. betinger. Man fremkom med den Indvending lige over for dette, at blev der ikke Brug for Loven, saa vilde den heller ingen Konvertering afføde, altsaa heller ikke medføre et Tab for Statskassen eller nogen Ulejlighed for Retterne, og dertil kan jeg føje nogen Ulejlighed for Revisionen, idet det ganske sikkert volder Revisionen en ganske overordentlig Ulejlighed at gennemgaa de Regnskaber, der indkomme, efter at man er gaaet ind paa Rettelser af Konverteringerne og Forlængelse af disse Begunstigelser.

Nu maa jeg jo imidlertid indrømme — og det er det andet Hensyn, jeg vil drage frem — at Pengemarkedet har forbedret sig noget. Det har vist sig i de sidste Dage og i de sidste Maaneder, at man i London er gaaet til en Diskontonefsættelse, ikke een, men to Gange. Man er endnu ikke naaet saa langt ned som i Efteraaret 1894, da Statsgælden blev konverteret, men denne Bevægelse er jo saa meget mere notabel,

forekommer det mig, som den synes at holde sig, naaget der paa enkelte Steder er ikke blot Krigsfare, men aabenbar Krig til Stede. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, men jeg vil blot udtale for det høje Ting, at jeg, hvis Tinget vil være enigt dert, vil kunne anbefale, at man strider til en saadan Indrømmelse, som her er ønsket, dog vil jeg henstille, at man ikke giver den paa to Terminer, men indskrænker den til een Termin, saaledes at der ved senere Behandling stilles Endringsforslag om at forandre "1ste Juli 1898" til "1ste Januar 1898". Derved vilde jo en Indskrænkning finde Sted, som formentlig i nogen Maade kunde bortrydde de Betænkneligheder, man ellers kan have ved de idelig fortsatte Forlængelser af saadanne Undtagelseslove. Jeg skal altsaa gøre denne Hensigt til det høje Ting, idet jeg kan anbefale, at man gaar med til Forlængelsen, men kun for een Termin.

Sagt: Det foreliggende Lovforslag er jo indbragt i Folketinget gennem det private Initiativ. Det er en Forlængelse af en tidligere Lejlighedslov, idet Loven af 15de Februar 1895 sigtede til at lette Konvertering af Prioritetslaan og altsaa bestemte, at Obligationer, som vare udstedte i Tidsrummet fra 1ste April 1895 til 1ste Juli 1896, skulde nyde visse Begunstigelser, dels med Hensyn til Stempel og dels med Hensyn til Tinglæsningsgebyr. Denne Lov blev forlænget ved Loven af 31te Januar 1896, saaledes at Fristen blev forlænget til 1ste Juli 1897. Nu har man altsaa atter foreslaaet, at denne Lejlighedslov bør forlænges til at gælde for et Aar endnu. Det forekommer nu mig, at det er meget uheldigt, at en saadan Lejlighedslov stadig hvert Aar skal fornyes til at gælde for et Aar til; thi der maa dog være indrømmet de Pantedebitorer, som i det hele taget have villet det, tilstrækkelig Tid til at faa en saadan Konvertering i Stand. Den højtærede Finansminister udtalte sig ogsaa temmelig afvisende om Forslaget nede i Folketinget, og den delvise Anbefaling, som den højtærede Finansminister nu her er fremkommen med, tyder jo ogsaa paa en vis Uvilighed. Jeg kan derhos ikke en Gang gaa ind paa, at den Tilføjelse i Forslaget, som er indsat om, at Rentefoden skal være lavere, eller at der skal være en lavere Ydelse til Kreditforeningerne, egentlig er heldig. Den er paa en vis Maade nok heldig; men paa den anden Side er det næsten ugørligt at paase, at den kan blive overholdt; thi det maa nemlig erindres, at for de Obligationer, som blive læste, f. Eks. i Juni i Aar, gæl-